

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: לויט	שם פרטי: עודד
----------------	---------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: לויט	בלועזית Lovit
שם פרטי איתו נולדתי: אוטו	בלועזית Oto
עיר לידה: בריסל	בלועזית Brisel
שם פרטי ושם משפחה של האב: הנס	שם פרטי ושם נעורים של האם: גרטרווד וומסר
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: בריסל	בלועזית Brisel
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)	חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)
במידה והיית בגטו, ציין את שמו	בלועזית
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	בלועזית
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:	תאריך השחרור: 1945
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי	שנת עליה:
	במידה ועלית באניה, ציין את שמה

נא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה, בזמן המלחמה ואחריה.

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

הוריי ילידי אוסטריה. בשנת 1940 הם ברחו לבלגיה כי המצב באוסטריה התחיל להיות מאוד מסוכן ליהודים ואני כבר הייתי יליד בלגיה. באחד הטיולים שאימי עשתה איתי בבלגיה, כשאני הייתי בעגלה, בזמן ההליכה פגשה נזירה. תוך כדי הדיבור אימי סיפרה לה שהם ברחו מאוסטריה, והנזירה שאלה אותה אם היא רוצה עזרה ושהיא יכולה להחביא לה את הילד אצל משפחה של גויים כדי שישמרו עליו. אימי הסכימה וכך גדלתי לבד בלעדיה. בכל פעם שהיו שומעים שהגרמנים מתקרבים היו מורידים אותי למרתף, שם הכינו לי חבית גדולה שבחלק העליון שלה היו חורים בצדדים, והיו זרוקות נעליים משומשות מעליה ואני הייתי מתחת לנעליים.

למשפחה שגרתי אצלה הייתה חווה ענקית עם חצר גדולה. היו שם חזירים, שפנים, פרות וכו'. החברים שלי באותם שנים היו הכלבים והחתולים שאיתם גדלתי בחווה.

יום אחד בשנת 1945 יצאתי מהבית החוצה לחצר, והכל היה מלא באוהלים וחיילים. רצתי בבכי לתוך הבית, קראתי להוריי המאמצים- מאמא ופאפא- ואמרתי להם שיש חיילים בכל החצר. והם ניסו להרגיע אותי ואמרו לי שאלו חיילים טובים שלא מחפשים ילדים. חייל אחד ראה אותי וקרא לי, הוא הוציא שוקולד ונתן לי.

יום אחד אימי הופיעה. אמרו לי שזו דודה שבאה מעיר הבירה ושאני נוסע איתה לשם ללונה פארק ושהיא תקנה לי גלדיה. אחד הילדים של המשפחה שגידלה אותי אמר לי בוא נעלה למחבוא שלנו כי אם תיסע איתה לא תחזור יותר. אמרתי לו שאחזור אחרי כמה ימים. עברו כמה ימים ודיברתי עם אלוקים בלילה במיטה כל ערב ושאלתי אותו, למה לא מחזירים אותי להוריי. הדודה, אימי האמיתית, ראתה את הסבל שלי ושאלה אותי למה אני בוכה. אמרתי לה שאני רוצה לחזור להוריי, והיא אמרה לי שהם יבואו לבקר בעוד יומיים.

אני זוכר שישבתי ליד הוילון וחיכיתי הרבה לראות את הוריי. כשראיתי אותם באים, רצתי אליהם, חיבקתי אותם ונישקתי אותם, באהבה גדולה. כשהגיעו הם סיפרו לי את האמת שהם לא הוריי האמיתיים אלא רק החביאו אותי כדי שלא יהרגו אותי, ואמרו לי שהדודה היא למעשה אימי ואני צריך להישאר איתה.

נשארנו שנה וחצי בבלגיה. אימי רצתה לנסוע לאוסטריה לבקר את ההורים של אבי, אז נסענו לאוסטריה ואחר כך חזרנו לבלגיה. לקחנו את כל הדברים שלנו ומשם נסענו למרסיי. הייתה שם מעברה ענקית ואכלנו מרק במסטינג. חיכיתי בתור בערך חצי שעה לאוכל ואני לקחתי שתי מנות. כשעלינו על האונייה הפלגנו לארץ והגענו לבית ליד למחנה אוהלים.

ראיון: יהודה וינדר
רמת גן, פברואר 2010